

הדרכות לימי הקיץ-אב תשפ"א

שנאמרו בשיעור היומי בספ"ק מאור עינים

כולם ביחד, בעצם אתה ביטלת את החיצוניות, וידעת שאתה פה בשביל חלק פנימי, עם החלק הפנימי מסתדר לך במח, אוטומטי יסתדר לך גם בפועל, בשלושה ימים האלו, צריך להיות מצב, שאדם ישתמש להגיע לדברים חיוביים, וזה יהיה חזקה כבר לכל השנה, לכל האלול,

איך אתה מכיר אם אתה חי עם גאט? זה אחדות, כל זמן שחסר אחדות, מישהו התחיל אתך ואתה צודק, אתה מאד צודק, ההוא התחיל אתך, אבל אתה לא 'חכם', כי אם אנחנו אומרים, שאם אתה חי עם הרבש"ע זה חיות, ואם אתה לא חי עם הרבש"ע זה לא חיות, אז נכון שהכנסתי אותכם למקומות של גוף, להנות, וכו', אבל מצד שני, וזה התכלית של הבריאה, לקחת את הגוף בחזרה לחיות.

ד- זה הגידענק של הקעמפ, נותנים להם בעצם ביומים האלו כרטיסי אשראי, נותנים להם את הכח, את המהלך של הדיבור, ר' אשר היה אומר: **תברח, לפני שאתה מתחרט, למה, כי הדיבור הזה הוא כזה עוצמתי, לא רק שיכול להיות לך חיים מאושרים, רק זה יכול להרוס לך את החיים גם,**

ז"א אדם צריך להכיר, במודעות שלו, מה הכח האדיר שנתנו לו, **ברגע שהוא מכיר, הוא יכול למנף**

א- בפרט שיוצאים לחופש אחרי תשעה באב, כל אחד לדעת אפוא שהוא נמצא, שם הקב"ה שלח אותנו בדיוק, אם זה כן מגיע בזמן, לא מגיע בזמן, אם כן הצלחתי, לא הצלחתי, **איך שהקב"ה רצה, זה יהיה.**

ב- בפרט שכל אחד יוצא עכשיו לחופש, למקום שלו, שידע, כל מקום שאתה בא, אם זה כן מוצא חן בעיניך, לא מוצא חן בעיניך, **לא להתעצבן לא בדרכים ולא במקומות, כי אתה בעצם מפספס את ההזדמנות, כשמעצבנים הילדים, כשמעצבנים הבחורים, זה לא הגיע, כן הגיע, עומדים בפקק.**

ג- זה שאתם קרובים יותר, יכול או להעלות אותכם, או להוריד אותכם, ז"א אדם צריך לדעת בשביל מה הקב"ה עשה את האחדות, באחדות כתוב "חבור עצבים אפרים הנח לו", ר' אשר היה אומר, שכשהקב"ה הוציא אותנו ממצרים, עוד לא ידענו, עוד לא היה לנו גמרות, הוא נתן לנו את התורה, רק בזכות דבר אחד, "ויחן שם ישראל" כאיש אחד בלב אחד,

כל דבר שמביא לאחדות אני פה, אפיי שנותנים לך מטה שלא מוצאת חן בעיניך, שהאוכל לא בדיוק, **ברגע שאתה הולך עם**

את זה, אבל אם הוא מזלזל בזה, הי' ישמור,

ה- 'אשה-יצר-ותינוק', רוצים סה"כ את הקשר אתך, רק שהם מדברים תמיד בשלילי, העבודה שלנו זה יימין מקרבת', לחיות שבעצם הוא מחפש אותי, את הפנימיות שלי, מחפש את הזמן איכות שלי, את ההתייחסות שלי, את המגע שלי, את התשומת לב שלי, ולא שהוא מקבל ממני כל הזמן רק 'שמאלי', תקום-תלך-תרחוץ-דאווען-גיי יא-גיי נישט, **אם אני מסתכל על זה יימין', אז ממילא זה 'מקרב', הוא יודע שחבל לו להפסיד אותי,**

ר' מוטל סלונימער אמר: תתן לו משאית של תשומת לב, ואז יספיק לו כפית של בקורת, כי יהיה לו חבל להפסיד את המשאית של התשומת לב,

לבן אדם יש שני חזיתות, יש את החזית עם המשפחה, ויש את החזית שצריך לצאת לעבודה, אבל החזית של המשפחה, בפרט עכשיו בבין הזמנים, צריך להתייחס, לכל אחד יש חופש, צריך לדעת שזה לא חזית, ס'הייבט זיך נישט אהן, זה העורף, אומרים שבמלחמה כשהחייל עומד בחזית, מתקשר לשמוע מה קורה בבית, בעורף, אם הוא שומע שהכל שקט, יכול לצאת ולהילחם,

ז"א המלחמה שיש בבית, זה בעצם בשביל ללמד אותך לחיות את הפנימיות, מלמדת אותך לחיות את עצמך, אין בעולם מישהו שאיכפת לו ממך, כמו

שבבית שלך, אם זה אשה, אם זה תינוק, וגם היצר סה"כ בא לעזור לך ש'הקב"ה עוזרו', אתה צריך לחיות אותו יימין', ואז הוא לא יתנתק ממך, כי ברגע שרק משהו קטן ילך לא כמו שצריך, הוא יזכיר לך, כל מה שיש, תלוי בך, ברגע שאתה צועק על הילד 'תעזוב אותי', עשית נתק לא רק עם הילד, דאס איז קלאר, רק עשית גם נתק עם המקור שלך, שיכול לעזור לך להבין את הילד, עשית נתק עם ההשפעה שלך,

כשצעקת בבית 'שקט', זה אמנם 'דרך קצרה', כולם נהיו בשקט, אבל 'שהיא ארוכה', אח"כ צריכים לחזור בחזרה, ולעשות מחדש את התהליך,

ו- אנחנו חוזרים היום אי"ה לארץ ישראל, אמרתי שכל היום הזה נקרא "כי בשמחה תצאון", בדרך כלל כשאדם צריך לצאת, בכל בית יש עצבים, יש נערווען, מה יהיה, ואיך יהיה, נגיע, לא נגיע, זאגט די פסוק כש'בשמחה תצאון ובשלום תובלון', אז כל ההרים וכל הגבעות יפצחו לפניכם רנה, כל אחד אפוא שהוא היה, ליד ההרים, ליד גבעות, "יפצחו לפניכם רינה" שהשלימו את המטרה שבאת לשם, "עם זו יצרתי ליי" הקב"ה עשה את זה, בשביל "תהילתי יספרו".